

Genç Kalemler 6 'Antolojisi

Dr. Celal Süha Dağlı ve Dr. Enes Başak sanat yönetmenliğinde...

“şairane bir sevdadır bizimkisi”

Genç Kalemler Antolojisi 6
Celal Süha Dağlı - Enes BAŞAK

Kapak Tasarımı
Burak Dalyanda

Mizanpaj
Celal Süha Dađlı

1. Basım, Şubat 2019
SAGE Yayınları

Baskı ve Cilt:
SAGE YAYINCILIK VE MATBAACILIK
Kazım Karabekir Cad. Uđurlu İş Merkezi No:97/24
No: 7/101-102-103
İskitler/Ankara

Tel.: 0312 341 0002
bilgi@bizimdijital.com

İçindekiler

<i>Merve Çağlak</i>	14
<i>Mirac Erciyas</i>	20
<i>Muhammed Kerem Deli</i>	24
<i>Müjde Güldem</i>	29
<i>Nagihan Daut</i>	34
<i>Nur Soylu</i>	30
<i>Nurşen Görentaş</i>	39
<i>Onur Ekin</i>	44
<i>Ömür Demir</i>	50
<i>Özlem Kayış</i>	53
<i>Ramazan Özgür Kırbaç</i>	57
<i>Sevim Çelik</i>	63
<i>Simge Demir</i>	66
<i>Sultan Maraşlıoğlu</i>	70
<i>Sümeyye Bülbül</i>	76
<i>Talha Durna</i>	81
<i>Tuba Yekeler İmahanoğlu</i>	87
<i>Tülay Çakmak</i>	93
<i>Yasemin Yozgatlı</i>	94

Önsöz

Kelimeler.

Duyguları, düşünceleri, en derin hissiyatları dışa vuran, kalbin gramofonu, gözlerin göremediği heyulaların baş müzakerecisi kelimeler bizim derdimiz.

Kendine edebiyatı, sanatı ve insanlık adına iyi bir geleceği dert edinen birbirinden değerli şair ve yazarların buluşma platformu, duygudaşların gönül pınarı Genç Kalemler Antolojisi 6 ile okurlarımız ile sohbet etmeye geliyoruz.

Bizimle birlikte yola çıkan ve iyi dileklerini bizden esirgemeyen tüm şair ve yazarlarımıza gönülden teşekkür ediyor ve bunun hiç durmadan devam edecek bir çalışma olacağını hepinizin bilmesini istiyorum.

Sanat var oldukça biz de üretmeye devam edeceğiz.

Ki biz ürettikçe sanat da var olmaya devam edecek...

*Eylül Ayça Karakuş***Kadersiz Kader'im**

On sekiz yaşına henüz girmemiştim kızımı kucağıma aldığımda. Onun doğduğu güne dair en net hatırladığım şey kay kayınvalidemin ‘‘Eksik bebek mi doğurdun, doğura doğura kahrolası gelin...’’ sözleriyle hastaneyi ayağa kaldırmasıydı.

Eksik bebek ne demekti, anlamamıştım. Doğum sancımın acılarını unutturuyordu ettiği hakaretler... Hastane odasında yatan diğer kadınlar kendi aralarında fısıldayarak konuşuyorlar bir yandan da acıyan gözleriyle bana bakıyorlardı. Gözleri üzerimdeydi ve ben bundan çok rahatsız oluyordum.

Hacer ananın çığılıkları hastaneyi inletirken odaya Hamit girdi. Bir suçluymuşum gibi bakışlarıyla bana hüküm giydirdiyordu. Korkumdan sesimi çıkartamıyor, soluğumun yarısını da sanki yutkunuyordum. Dokuz ay boyunca karnında taşıdığın bebeğin hayrını gör Sultan dedi. Kimse bana olan biteni anlatmıyor, herkes davranışlarıyla beni böcek gibi eziyordu.

Doğum ebesinin odaya girmesiyle herkes sessizliğe büründü. Orta yaşlarda, ılımlı bir Ebe yanıma yaklaşarak şükürler olsun bana bebeğim ve doğumum hakkında bilgileri aktarmıştı. Sultan Hanım 3 kg 350 gr bir kız bebek dünyaya getirdin. Üzülerek söylüyorum, ne yazık ki bebeğin engelli?

Ne, bebeğim engelli mi? Hıçkırıklarımın sorumu anlayıp anlamadığından emin olamıyordum. Ebe, konuşmasına devam ediyordu...

İlk muayenede bebeğinizde genetik bozukluklar saptandı. Bu da zekâ geriliğine neden oluyor. Bundan sonra sizleri daha bir zorlu süreç bekliyor. Birazdan bebeğini getirecek Hemşire, al kucağına ve hemen emzir. Karnını doyur evladının ve sık sık kontrollerini yaptır. Detaylı bilgileri biz size vereceğiz, Allah yardımcınız olsun diyerek odadan çıktı. Şimdi anlıyordum Hacer ana ve Hamit'in neden öfkeli olduklarını.

İyi de bu benim suçum mu? Ben ister miydim evladımın engelli olmasını?

Ne söyleyeceğimi bilmeden, gözlerim yaşlı yaşlı bebeğimin gelmesini bekliyordum. Kundakta sarılı bir bebekle odaya hemşire girdi.

Sultan Özsever, al bakalım bebeğini, emzir hadi. Birazdan gelip alacağım kızını. Allah analı babalı büyütsün dedi. Avcumdan küçük kafası vardı. Gözleri yumuk yumuktu. Bugüne kadar gördüğüm tüm bebekler gibiydi, özür bunun neresindeydi? Mememi çıkarıp bebeğimi emzirmek istedim ama Hacer ananın ve Hamit'in suçlayan bakışları hâlâ üzerimde olduğu için çekindim. Bir süre kucağımda tuttum. Sevgimden çok gözyaşlarım sarıp sarmaladı melek yavrumu. Hamit tövbe çeke çeke dışarı çıktı. Hacer ana ise hâlâ bana bakıyordu sert sert... Sol mememi açıp emzirmeye çalıştım. İlk başlarda çok zor oldu ama sonra minik diliyle mememin ucunu yalamaya başladı. Karşı yatakta yatan kadın ortamın gerginliğini anlamış olmalı ki ayağa kalkıp yanıma geldi.

Yeni doğan bebek nasıl emzirilir bir bir tarif etti. Bir eliyle de mememin ucunu sıkıp sütün çıkmasını sağladı. O kadar yabancıydım ki bu duruma, gözümde daha bir büyüdü anne olmak. Anne olmak demişken annesiz olmanın yetimliğini hatırlamıştım yine. Annem yaşasaydı ben bugün bu bakışların altında ezilir miydim? Asla! Dağ gibi arkamda duran annem olsaydı eğer bugün bana ve bebeğime hiç muamelesi yapmazlardı, yapamazlardı.

Ahhh annem ahhh...

Bana yardım eden kadıncağızın adını sormadan Hacer ana başladı diliyle dişinin altında kelimeleri ezme. ‘‘Eeee bebek doğurmak, kilim dokumaya benzemiyormuş bak gördün mü Sultan gelin. Biz sağlıklı, nur topu gibi bir erkek evlat beklerken sen eksik etek doğurdun. Boyun posun yerinde dedik seni köyünden aldık getirdik ama sen fos çıktın, fos...’’Bir yandan ağlıyor, diğer yandan ise olmayan gücümle bebeğime sarılıyordum. İçeriye giren hastane görevlisi bebeğimi kucağımdan alırken adını sordu. Bir adı yoktu henüz. Benim aklımda bir isim vardı lakin Hacer ananın korkusundan söyleyemiyordum. O sırada Hamit odaya gelerek, hadi ana seni eve götüreyim çok ayakta kaldın dedi. Karısı saatlerdir doğum sancısı çekmişti ama o anasını düşünüyordu. Üzüntüden aklım yerinden çıkacaktı. Hacer ana; bu doğanın adı ne olacak, Hamit oğlum diye sordu. Hamit hiç orali olmadı, eliyle banane dercesine hareket sallayarak geri dışarı çıktı. Hacer ana eve giderken, doğurduğun bebeğe yakışan ismi sen koy gelin diyerek bir hoşça kal, kendinize iyi bakın bile demeden gitti. Hastane görevlisi şaşkın şaşkın bana bakarak durumu anlamaya çalışıyordu.

Kader, ismi Kader olsun dedim. Kaderi doğuştan kadersiz yazılan kızım benim...

Muş'ta o gece kar yağıyordu. Hastane de bir başıma kalmıştım. Görümcelerim vardı ama kayınvalidem göndermemişti. Ev de kimse ondan izinsiz aşağıya inemezdi. Kimsesiz olmak engelli olmaktan daha mı acı diye kendi kendime düşünüyordum. Kader belki benden şanslıydı. Çünkü onun yanında şimdi ben vardım ama ben kimsesizdim, annem yoktu. Herkes çektik gitti, ben kızımılayım. Engelli olmasaydı yine aynı şeyi yaparlar mıydı diye şafak vaktine kadar kanamamın verdiği ağrıya aldırmadan düşündüm. Cevabım evetti. Erkek evlat doğuramadım diyeydi bu suratlarının biri bin para. O gece üç kere Kader'i emzirdim. Emzirmem bitince başka bir odaya alıyorlar orada doktor tarafından gözlemi yapılmış. Sabah ezanıyla birlikte uyuyakalmışım. Gözümü açtığımda Hamit alacaklı gibi dikiliyordu başımda. Hadi kalk gideceğiz eve. Bebeği de iste hemşireden getirsinler dedi. Bizi almaya geldiği için sevinmiştim.

Hemşire hanım odaya geldiğinde çıkışımızı istedim. Sabah vizite yapıldın taburcu olacaksınız bekleyin dedi. Hamit insafa geldi, bize kucağını açacak diye mutluydum ama Hamit hâlâ soğuktu. Bir saat kadar bekledik. Kader'i odaya getirip ellerinde ki bir reçeteyle birlikte kızımı kucağıma verdiler. Bu damlaları mutlaka alın ve bebeğinize kullanın. Bir hafta sonra ise Çocuk Nörolojisine randevu alın bebeği muayeneye getirin dedi.

Başımı sallayarak tamam dedim. Helallik isteyerek hastaneden ayrılırken ayaklarım geri geri gidiyordu. İçime bir sızı çöktü oradan dışarı adım atmak istemedim. Hamit ise tam tersine Kader i kucağımdan almadan, doğum çantamı sırtlanarak hızlı adımlarla arabaya gitti.

Çaresizce arkasından takip ettim. Bir koca bu kadar mı öküz olurdu? Hamit o gün o kadar öküzdü. Kucağımda bebekle, bilmem kaç tane dikişimle ayakta durmaya çalıştığım yetmezmiş gibi arabanın kapısını da benim açmamı bekliyordu. Sabır çekerek kapıyı açtım arka koltuğa oturdum. Bir kere dönüp bakmadı kızının yüzüne, bir kez olsun babanım senin kızım demedi Kader'ime. Araba da giderken sürekli telefonda konuşuyor, baş sağlığı dilekleri alıyordu.

Hayır mı Hamit, kim öldü? diye sordum, cevap vermedi. Kavga etmemek için susuyordum. Biliyorum ki Hacer ananın dolduruşuyla böyle davranıyordu bana, pardon bize... Nasıl yok saydıysa kızımı hâlâ biz olamamıştık ne dil de ne gönülde.

Evimize gidince mutlaka yüzüne bakar, sonra kucağına alıp bağrına basar diye aklımdan geçirirken evin yolunda olmadığımızı fark ettim. Nereye gidiyoruz Hamit? Hem bir Eczane de duralım, Kader in ilaçlarını alalım dedim. Aynadan bakarak Kader kucağında ki mi diye sordu. Kucağımda ki değil kızımız babası dedim. Sesini yükselterek ani fren yaptı. Arkaya dönüp, işaret parmağıyla beni tehdit edercesine babalıktan nasibini almamış hisleriyle konuşmaya başladı. Bana bak Sultan, dünden beri uyumuyorum. Dokuz aydan beri kahve de arkadaşlarımla ben doğuracak olduğun bebeğin konuşmasını yaptık.

Oğlum olacaktı benim. Babamın adını verecektim ben ona. Muhtar Cengiz'in oğlu Hamit'in oğlu olmuş, adını da Cengiz koymuş oğlu diyecekti tüm Hasköy halkı. Herkes benden bahsedecekti, davulla zurnayla sünnet yapacaktım ben oğluma. Ama sen ne yaptın beceriksiz kadın! Kız doğurdun. Hamit böyle konuşma, günaha giriyorsun. Hem benim elimde mi kız ya da erkek doğurmak?

Bu bizim kızımız...

Sus, sus diyorum sana boş boş konuşma. Anamın sana, erkek olması için yemen gerekenleri önüne getirdiğinde burun kıvrıp yememezlik yapmasaydın eğer şimdi bir erkek çocuğu verecektin benim kucağıma. Hurafe laflar bunlar dediğin günleri unutmadım ben hâlâ, Sultan. Şimdi beni iyi dinle sakın karşı çıkma kararına. Anam babama ve tüm köylüye senin ölü doğum yaptığını duyurdu.

Bu eksik bebeğini başkasına vereceğiz. Sen de bundan böyle öldü bileceksin. Görmek yok, bir yerlerde gerçeklerden bahsetmek yok Sultan. Yoksa anam avratım olsun çeker vururum seni kadın. Hamit çıldırılmış olmalıydı, duyduklarım gerçek olamazdı. Nasıl böyle bir şey yapabilirdi? Duygularını kim öldürdü senin adam? Benim bağırمام ve ağlamamı kesen Hamit'in takati olmuştu.

Boşuna direnme bana. Şimdi seni buradan Ali alacak, eve götürecek. Git ev de kapan odana ölü bebeğine zırla. Ben bırakıp geleceğim bunu. Sen kime verildiğini, nereye verildiğini asla bilmeyeceksin. Ölümünden ölüm beğeneyim ama Kader'imden ayrılmayayım, ne olur Hamit yalvarırım sana ayırma bizi...

.....

Bir hafta, bir yıl, yirmi beş yıl sonra...

Kader'i elimden alıp verdiklerinin üzerinden tam yirmi beş yıl geçti. Her günüm ağlayarak ve beddua ederek geçti Hacer ve Hamit vicdansızlarına.

Merhamet yoksunu Hacer yataklara düştü bedeni kırk yerden delindi. Yıllar önce benim canımdan can kopardıkları kadar kolay olmadı ölümü. Can çekişe çekişe geberdi. Allah biliyor ya ev de kimse yokken bir yudum suya hasret bıraktım onu. Benim Kader'ime çektiğim hasretin yanında onun susuzluğu hiçbir şeydi. Kader'i kime verdiklerini yıllarca öğrenemedim. İzini sürmek için çıktığım her yolda benim önüme duvar ördüler, odaya kapatıp dövdüler. Bunlardan yılmazdım ama Kader in senden uzakta da olsa sağ salim yaşamasını istiyorsan onu sil aklından dediler. Korktum işte o vakit. O kadar cani olabilirler miydi bilmiyorum ama kızımın katili olurlar diye ölümüne sustum. Kader'in doğumundan üç yıl sonra bir çocuk daha dünyaya getirdim. Tam da onların istediği gibi bir evlattı. Beni kandırdılar. Eğer bir çocuk daha doğurursan hele bir de erkek olursa kızımı getiririz yanında olur dediler. Cahillikten mi yoksa acizlikten mi bilmiyorum doğurdum. Yüce Yaradan bir erkek evlat verdi. Adımı Cengiz koydular. Cengiz e yaptığım her annelikte Kader'ime ihanet ettim sandım. İçim yana yana büyüttüm. Şimdi tüm Hasköy hatta Muş Hamit ve Cengiz'i konuşuyorlar.

Ama nasıl? Cengiz hırsızlıktan ve adam yaralamaktan ceza evinde. Yıllardır lanetli gibi bulaştı herkese. Yıllar önce babaannesi Hacer anayı döverek kolunda ki bilezikleri sıyrıldı aldı. Ohhh iyi olsun ona. Eksik torun diyerek diri diri toprağa yavrumu acımadan koyarlarken, tam torun Cengiz bunların hakkını avucuna veriyordu. Garip ama Cengiz in yaptıklarına hiç üzülüyordum. Aksine mutlu oluyordum. Sanki ablasının ve benim öcümü almak için gelmişti bu dünyaya. Neyse ki kızıma okuttukları yalandan salâ hak yerini bulmuştu ve günü geldiğinde Hacer zalimi için okunmuştu. Ve asıl intikam günü eşikteydi. Hamit yaptıklarının cezasını çekiyordu. Biricik oğlu Cengiz'in babasına ve sülalesine yaşattıklarına daha fazla dayanamayıp felç olmuştu. Yatağa bağlıydı artık. Gözlerime bakıyor benden her gün dua dileniyordu. Ama benim onu Allah katında kurtaracak bir duam yoktu. Böyle bir dua henüz inmemişti. Cengiz in görüş günü vardı ve ben gitmiyordum. Hamit ise artık sona yaklaşıyordu. Cengiz titreyen dudağıyla bana bir şeyler söylemeye çalışırken onu dinlemiyordum çoğu zaman. Yarım

yamalak kelimelerinin arasında kulağıma çalınan tek bir kelime oldu. Yirmi beş yıldır ilk kez o lanet olası ağızdan Kader adını duydum. Koşarak yanına geldim, ne olmuş Kader'e diye dizlerine kapandım ağladım. Kader i bana getir, helallik alacağım ondan diyerek duvarda asılı olan ceketini işaret etti. Hemen ceketini aldım içlerine baktım. Birçok kâğıt vardı. Eli ayağı tutmuyordu ama yarım ağız konuşması vardı. Elimde duran kâğıtlara birlikte bakarken kâğıdın birini görünce kuş gibi resmen çırpındı. Gözleriyle kâğıdı işaret etti. Bir telefon numarası ve isim vardı. Telefonun kodu Van'dı. Hemen o numarayı aradım. Çalan telefona bir kadın "Alo, alo..." diyerek cevapladı. Bilal beyle görüşecektim dedim. Karşımda ki kişi ben kızımı, babam şu an ev de yok dedi. Kim aradı diye sorunca, afalladım. Ben memleketten bir ahbabıyım dedim. Annen ev de mi kızım diye sordum. Kızın sesi çatallaşarak, anlaşılın siz uzun zamandır görüşmüyorsunuz teyzecim. Annem sizlere ömür dedi. Ahh be salak kadın Sultan deyip özür dileyerek baş sağlığı diledim.

Tam kapatacakken kızım senin adın ne diye sordum.

-Kader.

Anlamadım...

-Kader, benim adım teyze. dedi.

Öldüm ve Cennet'e geldim o an sanki. Yıllardır yüzünü görmediğim kızımın sesini lütfetmişti yaradanım bugün bana. Boğuldum resmen telefonun karşısında.

Kader ismini yirmi beş yıl boyunca ben bile duymayacak kadar sessizlikte söylerken bugün dışımdan söylüyordum.

Yine son bir hamleyle telefonu kapatmasına izin vermeden; kızım bana adresinizi verirsen size gelmek isterim. Baş sağlığı dileyim Bilal abiye bahanesiyle adresi aldım. Elim kalemi nasıl tuttu da o adresi yazdım hâlâ bilmiyorum.

Telefonu kapatınca telaşım ve paniğimle Hamit e dönerek; bu Kader kızım Kader mi çabuk söyle diye sordum. Kesilmeye layık kafasıyla başımı salladı. Gözyaşları günahlarını kurtarmayacaktı ama o af dilercesine ağlıyordu. Çantamı alıp düştüm yollara. Kadın olmaktan ilk kez o gün korkmadım ben. Kirvemizin oğlu Serdar'la düştük yollara. Ağzımı bıçak açmıyordu. Muş ile Van arası dört saattir. O dört saat bana kırk yıl gibi geldi. Sonunda elimdeki adrese gelmiştik. Arabadan inecek derman kalmamıştı. Ne bedenim de ne canım da.

Serdar, geldik yenge adres burası deyip merakla zile bastı. Dilimi ısırarak Eyvahhh desem de geçti artık. Saatler önce sesini duyduğum kızımın şimdi yüzünü görecektim. Allah'ım bu neyin ödülüydü? Kapıyı açan benim gençliğimdi. Evet Kader tıpkı benim gençliğime benziyordu. Kader in arkasında beliren adam ise Bilal beydi. Bilal beye ben gelmeden benim geleceğimin bilgisi gelmiş.

Hiç sormadan, sorgulamadan, şaşırmadan bizi içeri buyur etti. Merhametli ve iyi bir adamdı belli. Kader bize hoş geldiniz deyip kahve yapmak için mutfağa gittiğinde Bilal Bey hızlıca anlatmaya çalıştı bana. Konuşamıyor, Put gibi kalmıştım karşısında. Serdar duyduklarına inanamıyor ağlıyordu, Bilal bey, şimdi tekrar o yolu hep birlikte geri döneceğiz dedi. Biz de geleceğiz sizinle. Kader e orda ben uygun bir dille tüm olanları anlatırım. Sizden ricam Kader çok hassas bir kız ve özel büyüdü bizim için. Haklısınız ona sarılmak için acele etmenizde ama onun tarafından da bakın lütfen duruma. Yıllardır onu büyüten eşimi öz annesi bildi ve iki ay önce toprağa verdi. Kolay olmayacak sizi öğrenmesi... derken Bilal beyin evinin telefonu çaldı. Arayan yıllar öncesi Hamit'e suç ortaklığı yapan Ali şerefsiziydi. Hamit ölmüş, onun haberini veriyor.

Bilal Bey; yapma yaaa, bir kez olsun görmek ve helallik almak isteyecekti. Allah'ın takdirine karşı gelinmez, evet buradalar. Tamam ben izah ederim diyerek üstü kapalı konuşsada anlamıştım Hamit in öldüğünü. O an ona üzülemedim doğrusu ki üzülmedim de.

Sır dolu yirmi beş yıl açığa çıkmıştı, Hamit'in ölüm gününde.Kader in özürlü olduğunu öğrenen kayınvalidem çocuğu kabul etmemiş ve Cengiz i mal varlıklarını ona vermemekle tehdit etmiş. Bizim soyumuzda özürlü yok, olamaz da kurtulun o eksik bebekten diyerek Cengiz'i ayarlamış. Cengiz ise yıllardır çocuğu olmayan bu aileyi arayıp bularak onlara evlatlık vermiş. Kader i Doktor a götürerek, uygulanan tedavilerle ve sevginin gücüyle iyi etmişler. Zaten kızım özürlü değilmiş. Doğum sonrasında bazı bebeklerde doğum enfeksiyonuna bağlı oluşabilecek olan durumlar nedeniyle algi bozukluğu olmuştur. O yılların şartları ve bir anlık bebekte ki algi bozukluğuna özürlü teşhisini koymuşlar. Belki kızımı benden koparmasalar di ben de onu iyileştirebilecektim. Bir süre doktor gözetimiyle birlikte bu sorunları aşmışlar ve Van' Öğretmen olan bir kızım vardı. Bilal Bey hibe edilen yıllarımı anlattıkça, kızımın yaşıyor ve iyi olmasına şükreliyordum.

Kader'e anlatmama kararı alırken onu istediğim zaman görebilir miyim diyerek ondan izin aldım. Elbette, tabi görebilirsin Sultan Hanım dedi. Kader'e sarılmak istediğimi söyledim. Her şeyden habersizce neden sarılmak istediğimi sormadan ona sarıldım.

Ve ben onca yaşadığım acılara rağmen Kader'ime sarıldığım da anne olmanın, kadın olmaktan çok daha zor olduğunu öğrendim.

Gerçekleri öğrendiğinde, Kader'im kaderine isyan etmesin diye o gün de sustum.

Çünkü en iyi kendimden biliyorum, öğrenmek bilmemenin yükünden daha ağır değilmiş.